

Minister mente, at det er rimeligt ikke at gaa saa langt ned og ikke at gøre Undersøgelsen saa vanskelig, men det tror jeg, at man maa finde sig i, naar man vil ramme de store Fortjenester, fordi der faktisk er etableret en Række Aktieselskaber i den sidste Del af forrige Aar, som ganske sikkert i Forhold til Aktiekapitalen — i hvert Fald mange af dem — har ganske betydelige Indtægter. Men det gælder om disse Aktieselskaber som i det hele taget om Aktieselskaber, at Udbyttet først kommer frem for det foregaaende Aars Virksomhed og først er tjenligt til Skatteansættelse, naar vi kommer til en saadan for Aaret 1915.

Ministeren udtalte ved Forelæggelsen, at dette skal være en Skat, der rammer dem, for hvem Lykken har været særlig god i 1914. Det er altsaa et Lovforslag, der ikke rammer dem alene, som har haft deres større Indtægt paa Grund af Forhold, der staar i Forbindelse med Krigen. Det rammer heller ikke særlig dem, som har haft denne Fortjeneste ved Hjælp af det urette Mammon, men det rammer alle dem, hvem Lykken har tilsmilet i 1914. Det kan ikke undgaas, at der vil fremkomme nogle mærkelige Tilfælde, thi den Mand, hvem Lykken altsaa særlig har tilsmilet i 1914, kommer til at afgive 10 pCt. af sin Merindtægt, som bestemmes nærmere i Lovforslaget. Men hvis Lykken ogsaa har tilsmilet den paagældende i 1913, og det maa jo dog være en stor Fordel, at Lykken smiler to Aar i Træk, kommer han ikke til at betale saa stor en Afgift. Lad os f. Eks. sige, at en Sagfører har enten gennem Ejendomshandel eller ved at føre en Proces, som batter noget, haft en Ekstraandtægt ikke alene i 1914 af 20,000 Kr., men ogsaa i 1913, saa kommer han til at svare en mindre Afgift til Staten paa Grund af det store Solskin, der er faldet over hans Gerning, end naar det kun er faldet det ene Aar. Der er mange andre Tilfælde. Der er f. Eks. dette — og her tager jeg et konkret Tilfælde —, hvor Tienden skulde være afløst for nogle Aar siden, men paa Grund af Smøleri eller andre Forhold faar den paagældende Tiendenyder først i 1914 eller 1915 sin Afgift. Dette, at han er gaaet Glip af Renter og Renters Rente i nogle Aar, skal han, om jeg saa maa sige, straffes for derved, at han skal afgive 10 pCt. af denne Merindtægt. Men hvis der ikke var blevet smølet, hvis han havde faaet de

saa bliver dette, som i Forvejen var en Fordel for ham, ved dette Lovforslags Gennemførelse en yderligere Fordel. Der kan saaledes nævnes en Række af Eksempler foruden dem, der er nævnte af andre Talere, paa, at denne Lov kommer til at virke højst mærkeligt. Men det er muligt, at der ikke er nogen anden Vej frem — det maa jo nu en Udvalgsbehandling nærmere afgøre — til at skaffe den store ekstraordinære Indtægtsforøgelse for Staten end den, som den højtærede Minister har foreslaaet, og det er ogsaa muligt, at man maa tage alle de større eller mindre Uretfærdigheder, som følger med, med i Posen, saaledes at det kommer til at regne paa retfærdige og uretfærdige eller regne fra dem, kunde man maaske snarere sige.

Jeg er enig med det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i, at det tredje Lovforslag, som er fremsat, og som angaar en større Skat paa Formue, maa have en midlertidig Karakter. Det forrige af mig omtalte Lovforslag har jo en midlertidig Karakter, men hvis man skal naa Ministerens Maal, maa dets Gyldighed udstrækkes videre. Hvad nu Lovforslaget om en større Skat paa Formue angaar, maa det, hvis det gennemføres, have en midlertidig Karakter, der, skønt Lovforslaget ganske vist slutter sig til en Lov, der skal revideres om et Par Aar, maaske bør præciseres stærkere. Ifølge dette Lovforslag vil man altsaa lægge en større Skat paa Formuen. I 1903 fik vi Formueskatten, fordi man til Skatten paa Ejendom vilde føje en Skat paa den flydende Formue. Skattekommissionen foreslog i sin Tid, at der skulde paalægges en Formueskat af $\frac{1}{2}$ pro mille, men de Herrer ved, hvorledes man efterhaanden er kommet videre, og ved ogsaa gennem det foreliggende Lovforslag, hvor vidt man nu vil gaa. Da man for 3 Aar siden vedtog Skattelovene, udtalte den daværende Finansminister, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), at han var klar over, at man her gik saa langt, som det maatte anses for forsvarligt i Retning af direkte Skatter, naar man foreslog disse forøget med $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarligt. Man gik nu ved den endelige Vedtagelse ikke fuldt saa vidt; men ved de foreliggende Lovforslag gaar man endog ganske overordentlig vidt, og den højtærede Minister har derfor i Sandhed Ret, naar han siger, at man her skærer overordentlig dybt. Vi fra vor Side maa gøre gældende, at ved en normal Skatteregulering bør man ikke forrykke